gældende Kvinde maa paa Post ved Leddet i al Slags Vejr — og herfor betaler Staten en Løn saa ringe, at det synes forstaaeligt, om Myndighederne helst vil undlade at tale derom.

Kvinderne maa da tage Affære udenfor Rigsdagen og søge at skabe en offentlig Mening til Forbedring af Ledvogternes Kaar.

Louise Neergaard.

Tre kvindelige „Svende".

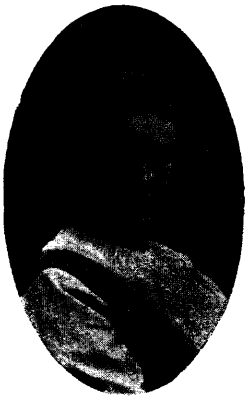

Ellen Fogh.

Nathalie Hansen.

Bertha Henriksen.

Spørgsmaalet: »*Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole?*«, som for en 25—30 Aar siden satte saamange Forældre graa Haar i Hovedet, er nu ganske traadt i Baggrunden. For Tiden er det noget helt andet, der ligger for eller *burde* ligge for, nemlig Spørgsmaalet: *Hvad skal min Datter være?*«

Thi det er jo det triste, at ligesaa selvfølgeligt det falder at uddanne Sønnerne til et virkeligt Selverhverv, ligesaa selvfølgelig spises Flertallet af de unge Piger af med et 3 Maaneders Bogholderi — Husholdnings- eller Sykursus, der for at bruge et populært Udtryk hverken gør dem til »Fugl eller Fisk«.

Forældrene er i Reglen tilfredse, om den unge Pige, indtil hun en skønne Dag bliver gift — thi med denne usikre Mulighed regnes stadig! — kan tjene til Klæder, Fornøjelser og Lommepenge, men mon den unge Pige er tilfreds en halv Snes Aar senere, naar Forældrene falder fra, og hun staar dér ude af Stand til med sin daarlige Uddannelse at kunne forsørge sig selv og for gammel til at begynde paa noget nyt?

Hvor ganske anderledes lys og sikker ligger ikke i Modsætning hertil de unge Pigers Fremtid, der har faaet en ordentlig, formaalstjenlig Uddannelse? Vi skal her henvise til de tre flinke »Svende«, hvis Billeder findes over denne Artikel. 20—21 Aar gamle kan de staa paa egne Ben, virkelig forsørge sig selv. Hele Verden staar dem aaben, thi med »Svendebrevet« i Lommen, med Energi og Flid kan en dygtig Haandværker altid komme frem baade ude og hjemme.

Lad være, at en 3 Aars Læretid er lidt ualmindelig (en Dreng staar i Almindelighed 5 Aar i Lære); det beviser kun, at Lyst og Flid driver Værket, og var det ikke Idealet, at enhver blev oplært netop til det Arbejde, han føler sig draget imod i Følge sine Anlæg og Tilbøjeligheder?

Fr. *Ellen Fogh* havde efter en velbestaaet Præliminæreksamen mest Lyst til at blive Snedker, men da dette, ikke mindst i ren fysisk Henseende, er en svær Vej, der som Regel ikke egner sig særlig for Kvinder, valgte hun *Dekupørarbejdet,* den fine Kunst af bittesmaa forskellige Træstykker at sammensætte Blomster, ornamentale Figurer, Motiver i de forskelligste Stilarter, kort sagt, det vi i daglig Tale kalder *Indlægning.* Denne Kunst, der stiller saa store Fordringer til Taalmodig-